

„Hledám tu tátovu telefonní kartu. Vždyť víš, tu starou, co už nepoužívá. Co kdybychom si z někoho vystřelili?“ vymýšlí Michal.

„A komu zavoláme? Máš nějaký dobrý tip?“ ptá se Jakub.

Michal se zadívá oknem na ulici a uvidí jejich starou sousedku, paní Slížkovou, jak sype slepicím zrní.

„A co staré ježibabě s bradavicí na čele? Podle mě by se radovala z dobré zábavy,“ navrhuje a pořádně zatuká na okno.

„Pozor, uvidí nás!“ varuje ho Jakub.

Paní Slížková zamíří pohledem na jejich okna a zakřičí: „Kdo to byl?!“

„Mimozemšťani!“ zapiští Michal tenounkým hláskem.

„Dobře tedy. Donesu svůj mobil, vyměníme karty a zavoláme ježibabě.“ Jakub uhání pro telefon.

„Tak co? Ještě funguje?“ ptá se Michal a sleduje Jakuba, jak testuje tátovu starou SIM kartu.

„Funguje. Dokonce jsem našel i číslo na Slížkovou. Věděl jsi, že se jmenuje Gertruda?“ směje se Jakub.

„Jaké nádherné jméno!“ zaksichtí se Michal. „Můžeme jí říkat Gerta.“

„Dobře, ale jak si z ní tedy vystřelíme?“ přemýšlí Jakub nahlas.

„Nooo, mohli bychom se tvářit, jako že jsme z úřadu pro kontrolu slepic, ne?“ navrhuje Michal.

„Já nevím, podle mě nás pozná po hlase,“ obává se Jakub.

„Dobrý postřeh. Tak jí napíšeme esemesku. Můžeme se představit jako její ctitel, kterého očaroval její dech páchnoucí po kyšce,“ vymýšlí dál Michal.